

وقتی به قرنطینه خانگی می رویم، چه مسائلی را بهتر درک می کنیم؟ / آیا بزودی شاهد آغاز عصر «دورکاری» خواهیم بود؟

چارلی وارزل روزنامه نگار و تحلیلگر نیویورک تایمز در مقاله ای می نویسد: این هفته، هفته بزرگی است که آن را "گوشه نشینی با فناوری" نامیده ام.

چارلی وارزل روزنامه نگار و تحلیلگر نیویورک تایمز در مقاله ای می نویسد: این هفته، هفته بزرگی است که آن را "گوشه نشینی با فناوری" نامیده ام. این نامگذاری از آنجاست که این روزها فناوری سهم بزرگی در تسهیل کارهای خانه دارد و در شرایطی که همه ما نگران ابتلا به کرونا هستیم شرکت های بزرگ فناوری در حال افزایش تعداد کاربران خود هستند. نتفلیکس به شدت محبوب شده و در حال آماده سازی افزایش ظرفیت سرور خود است. دوچرخه های ثابت و گرانیقیمت "پلوتون" و برنامه های آنلاین تمرین و ورزش در خانه نیز بسیار طرفدار شده اند.

پایگاه خبری تحلیلی انتخاب چارلی وارزل روزنامه نگار و تحلیلگر نیویورک تایمز در مقاله ای می نویسد: این هفته، هفته بزرگی است که آن را "گوشه نشینی با فناوری" نامیده ام. این نامگذاری از آنجاست که این روزها فناوری سهم بزرگی در تسهیل کارهای خانه دارد و در شرایطی که همه ما نگران ابتلا به کرونا هستیم شرکت های بزرگ فناوری در حال افزایش تعداد کاربران خود هستند. نتفلیکس به شدت محبوب شده و در حال آماده سازی افزایش ظرفیت سرور خود است. دوچرخه های ثابت و گرانیقیمت "پلوتون" و برنامه های آنلاین تمرین و ورزش در خانه نیز بسیار طرفدار شده اند.

به گزارش سرویس خواندنی های انتخاب، وارزل در ادامه مقاله خود می نویسد: به نظر می رسد همه چیز در خدمت دورکاری است، از هدفون های دارای امکان لغو سر و صدا و تقویت کننده های سیگنال «وای فای» تا انواع اپلیکیشن ها. همه در واقع در تلاشند تا زندگی و کار در خانه را برای خانواده هایی که در قرنطینه ناشی از کرونا هستند را تسهیل کنند. به همین دلیل است که مفهوم علمی "گوشه نشینی با فناوری"، معنا می یابد. من یک کارمند نشریه نیویورک تایمز هستم که در مونتانا زندگی می کنم و نویسنده دورکار محسوب می شوم. بنابراین اعتراف می کنم که وضع موجود جامعه، به وضع همیشگی من بسیار شبیه شده است.

من از خانه کار می کنم. ایده های خود را از طریق جلسات آنلاین با کمک زوم، اسکایپ و Google Hangouts ارائه می دهم. من با روانشناسم از طریق "فیس تایم" ارتباط برقرار می کنم. او در نیویورک سیتی (محل زندگی قبلی من) زندگی می کند. من از طریق Slack و 49000 کانال مستقیم پیام رسانی مستقیم با همکاران و دوستان پرشمارم گپ می زنم.

به تازگی، من و شریک زندگی ام محاسبه کردیم که اگر به جای پرداخت عضویت در سالنهای بدنسازی، ورزشمان را از طریق برنامه های آنلاین انجام دهیم، حداقل 2245 دلار در سال سود خواهیم کرد. گوشه نشینی من با فناوری باعث شده زندگی من به شدت رشد کرده و نسبت به گذشته کیفیت بهتری پیدا کند. در واقع ارتباطات انسانی به طور غیر منتظره ای برای من کمتر از سایر افراد است و سبک زندگی من از دید بسیاری از دوستانم تجملی شده است.

من بسیار خوشبخت هستم که یک کارفرما دارم که به من اجازه دورکاری می دهد و با ابزارهای گران قیمت به من کمک می کند تا کار خود را انجام دهم (و حتی خدمات درمانی روانی) نیز انجام دهم. درآمد دورکاری من کفاف هزینه های جاری زندگی من را می دهد. من برای تحویل کالا از اینستا کارت یا DoorDash استفاده نمی کنم، اما بسیاری از همکاران من از همین سیستم ها برای خرید و پرداخت استفاده می کنند.

به نظر می رسد «سیلیکون ولی» در دهه گذشته تمام تلاش خود را کرده است که برای فردی مثل من به بهترین شکل ممکن عمل کند. ایان بوگوست اخیراً در نشریه آتلانتیک اظهار داشت که "جامعه معاصر از مدت ها پیش مشتاق و آماده قرنطینه و انزوا بوده است، اگرچه که تعطیل شدن شهر خوشایند نیست"

این اظهار نظر درست است، اما فقط برای برخی از افراد. در واقع خوشایند بودن دسترسی به امکانات، تنها تعدادی از افراد را تحت تاثیر قرار می دهد. بسیاری از خدمات که به شما امکان می دهند در خانه کار کنید تنها وقتی موثرند که دیگرانی در بیرون از خانه برای خدمت به شما حضور داشته باشند. برای مثال فرض کنید که شما خرید مواد غذایی را از طریق وبسایت آنلاین آمازون انجام می دهید که مجبور نباشید به فروشگاههای حضوری مراجعه کنید. شما به سرعت کالای خود را دریافت می کنید. اما چگونه؟ عده ای سر کار حاضرند تا محصولات سفارشی شما را بسته بندی و ارسال کنند و سپس به دست شما برسانند. همین موضوع می تواند در مورد بسیاری از مشاغل که ظاهراً آنلاین هستند صدق کند. در واقع قرنطینه شرایط کاری را برای برخی مشاغل تعطیل نمی کند.

این موضوع به هیچ وجه منحصر به فناوری نیست. بیماری های اپیدمیک راه بسیار خوبی برای بررسی نابرابری های طبقه های اجتماعی آمریکا را نشان می دهد. به نظر می رسد از مدت ها پیش «سیلیکون ولی» مشغول نوعی کلاهبرداری اقتصادی بوده است. غول های فناوری مدتهاست که با انتقاداتی روبرو هستند از جمله این که بسیاری از محصولات غول های فناوری گروه طبقه متوسط به بالا را حمایت می کند و در نهایت فشار مضاعفی را به طبقات سطح پایین تر تحمیل می کند.

گزارش های زیادی بر این گونه از انتقادات صحنه می گذارد. برای مثال چگونه فشار تولید سفارشات دنیای فناوری منجر به ایجاد زیرساخت های نامناسب برای کارمندان پیمانکار شده است، شرایط کار خطرناک و تحویل کالا و خدمات به شکل روزانه فشار زیادی به کارمندان روزمزد و ساعتی وارد می کند.

پس این شگفت آور نیست که بگوییم دنیای فناوری همه چیز را آماده کرده بود تا در چنین شرایطی کارمندان رده میانی و بالاتر خود را به دورکاری تشویق کند. مایکروسافت ، آمازون و توییت از نخستین شرکتهای بزرگی بودند که کارمندان را به ماندن در خانه ترغیب می کردند (به طور واضح ، این یک روش مسئولانه برای فرار از ابتلای کارمندان است).

بسیاری از غول های فناوری به جای سفر کاری، کارمندان خود را به برگزاری کنفرانسهای ویدئویی ترغیب کرده اند. اخیراً ، BuzzFeed News گزارش داد که شرکتهای فناوری در حال بررسی این شیوع به عنوان یک آزمایش همگانی هستند. آن ها مایلند ببینند این سیستم دورکاری قابل تعمیم به دوره های طولانی تر یا حتی قابل اجرا در کل سال است یا خیر.

اگر Covid-19 منجر به یک جنبش تازه دورکاری شود، می تواند این نابرابری های شغلی را تشدید کند. گزینه کار از خانه یک امتیاز است که تقریباً به کارمندانی با دانش و تخصص خاص ارائه می شود. البته کار انعطاف پذیرتر می تواند مسئولیت مراقبت از کودکان را بر دوش خانواده ها بگذارد، حتی می تواند منجر به متعادل کردن کار و زندگی خانوادگی شود. اما کاهش میزان کار در محیط کار، همچنین می تواند به معنای کاهش مشاغل پایدار و قراردادی شود. کارکنان سطح پایین تر و بدون تخصص نیز مجبورند در مزایده با قوای پایین شغل پیدا کنند.

البته شاید هنوز جای امیدواری باشد. این هفته کنگره ایالات متحده تلاش کرد شرایطی را تصویب کند که کارگران در صورت بیمار شدن مرخصی استعلاجی دریافت کنند یا اگر در خانواده خود یک نفر بیمار دارند از وی مراقبت کنند. اگر از پیمانکاران و کارمندان ساعتی حمایت شود، کارمندان بی بضاعت و کم بضاعت مجبور نخواهند بود برای امرار معاش توصیه های بهداشتی را برای ماندن در خانه نادیده بگیرند.

کسانی مانند من که به اندازه کافی خوش شانس هستند که قابلیت انعطاف پذیری در محل کار را دارند می توانند با برعهده گرفتن بخشی از فشار و بار کاری، به دیگران کمک کنند یا کاری برای جامعه انجام دهند. ما می توانیم مراقب افرادی باشیم که نیاز به کمک دارند (سالمندان و افراد کم توان). ما می توانیم به موسساتی که به بیکاران مقرر می دهند کمک مالی کنیم. ما می توانیم فرهنگ وجدان اخلاقی را در دورکاری اشاعه دهیم .

قرار نیست کارهای بیش از حد بزرگ انجام دهیم. کمک های ما می تواند شامل چیزهای کوچک باشد مانند پختن وعده های غذایی برای خودمان و دوستانمان یا اقدامات کمی بزرگتر مانند کمک های داوطلبانه و مشارکت در امور خیریه. شاید ضد و نقیض باشد اما در جریان یک بیماری اپیدمیک، وجدان اخلاقی ما نقشی پررنگ ایفا می کند. اگر حواسمان باشد ، همین منطق می تواند در مورد جهانی که در آن زندگی می کنیم صدق کند. ما باید درک کنیم که دور شدن از اجتماع و قرنطینه به معنای دور شدن از انسانیت مشترک ما نیست.